

Bartosz Porczyk, Rosolanka

Siedzi kura na grzędzie i myśli co to będzie
Gdy indykowi przy niedzieli łeb się upierdzieli
Grzęda świerzbi człowieka aż ślinka ustami ścieka
Bo człowiek jest jakby kurą gęsią z kaczą fryzurą i durną gębą
A myśli kurze się kurzą i w głowie kurzej fryzurą
O bzdurnocie świata i trawie i niedoścignionym ubawie
Aż bóg się kurzy napiórzył naciętrzewił się zachmurzył
I jak paw dumny odesłał kurę do trumny
To była szczęśliwa kura prosto z wiejskiego podwórca
Kurą była jej matka a domem grzęda nie klatka
Kurą każdy być może, rosolić się w kurzym roztworze
Kurzy się kura w człowieku co kurość wysysa już w mleku
W trumnie kurzej bąbelki szykuje się ROSÓŁ wielki
Niedzielna procesja kurza w zapachu gara się nurza
Noga uderza o seler, taki to kurzy feler
Takie historie o kurze, o kury marnej naturze
Ale w bajce o kurze jest puenta
Co święte zasady pamięta
Bo kura, świeć nad jej duszą,
Uciekła wielkim katuszom
Kurą każdy być może, rosolić się w kurzym roztworze
Kurzy się kura w człowieku co kurość wysysa już w mleku
Jak ekologia dla kury zbawieniem jest jej natury
Tak zbawić może człowieka dobroć zamknięta w powiekach